

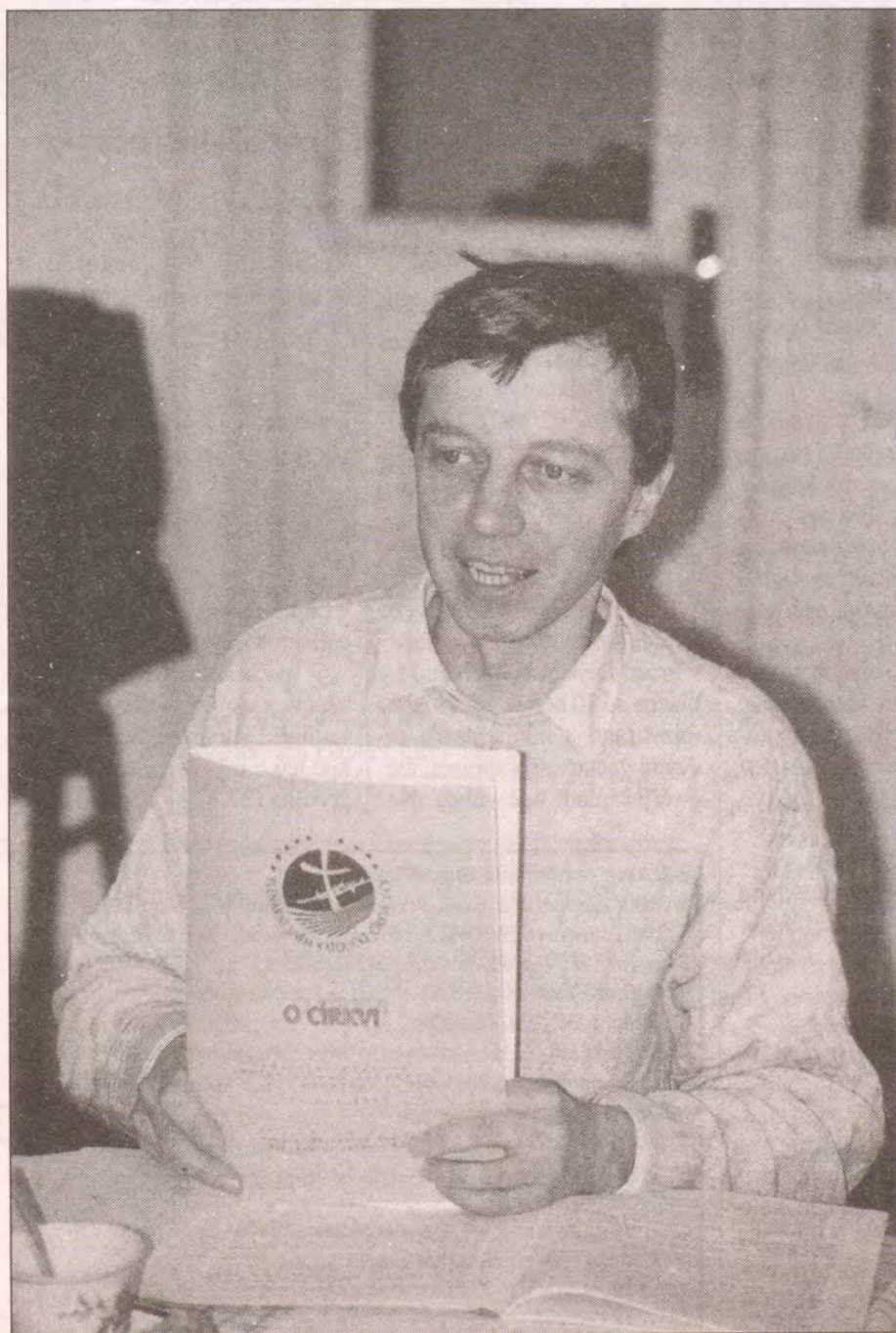
ZDISLAVA

měsíčník litoměřické diecéze

Ročník V / Číslo 2

únor 2000

Cena 8 Kč

Sněmovní kroužky dostaly právě nový materiál ke své práci. Moderátor sněmovních kroužků litoměřické diecéze, vratislavický jáhen Václav Vaněk, jej představuje jejich animátorům. *Podrobnosti na straně 5.*

Z OBSAHU:

Bohoslužba slova
bez kněze

STRANA 4

Setkání animátorů
sněmovních kroužků

STRANA 5

Rozhovor:
Růžena Kafková

STRANA 8

Radio Proglas:
Do života

STRANA 13

Jak slavíme
Jubileum?

STRANA 14

Liberecký chrámový
sbor

STRANA 16

Kazašská církev potřebuje misionáře

Kazachstán/RaV: Katolická církev v Kazachstánu roste a potřebuje pomoc. O nové kněze požádal arcibiskup z Karagandy Jan Pavel Lenga účastníky zasedání Federace biskupských konferencí Asie, které se konalo v Thajsku.

Biskup Lenga připomněl, že katolíků latinského obřadu je v Kazachstánu přibližně 360 tisíc, muslimů 8 milionů a pravoslavných věřících 6 milionů. Od r. 1991 bylo zřízeno 250 římskokatolických farností a vysvěceno 20 nových kostelů a kaplí. V Kazachstánu je však jen 60 kněží, 23 seminaristů a několik řeholních sester.

35. plenární zasedání ČBK

Praha: 35. plenární zasedání ČBK se konalo 25. a 26. 1. v Praze. Biskupové hovořili o současném postavení církve v naší společnosti. Zabývali se iniciativou komunistů, kteří se obrátili na představitele církve s výzvou k jednání nad celospolečenskými tématy. Biskupové vyjádřili jednoznačné stanovisko, které nepřipouští možnost vzájemného dialogu bez předchozí ochoty KSČM vyrovnat se s minulostí.

Projednávala byla spolupráce mezi duchovními a laiky na farní i diecézní úrovni. Dalším důležitým bodem zasedání byla ekumenická charta spolupráce mezi církvemi v Evropě „Charta oecumenica“. Rozdělení mezi církvemi je v dokumentu označováno jako „skandál“, který znevěrohodňuje křesťanské svědectví.

V závěru prvního jednacího dne proběhly volby předsedy ČBK, místopředsedy a členů Stálé rady (řídícího orgánu ČBK) s následujícím výsledkem: předseda ČBK — olomoucký arcibiskup a moravský metropolita Jan Graubner, místopředseda ČBK — králo-

véhradecký biskup Dominik Duka, členové Stálé rady ČBK — arcibiskup Graubner, biskup Duka, arcibiskup kardinál Miloslav Vlk a biskup František Lobkowicz.

Druhý jednací den zahájil olomoucký arcibiskup Jan Graubner tématem Česká katolická charita (ČKCH). Hostem zasedání byl apoštolský nuncijs arcibiskup Giovanni Coppa, který přinesl aktuální informace o posledním vývoji jednání mezi Svatým stolicem a Českou republikou (ČR). Jednání by měla dospět k dohodě o právním postavení katolické církve a jejích institucí v našem státě.

Velmi pozitivně byly zhodnoceny výsledky prosincového „husovského sympózia“ v Římě.

Dalším z projednávaných témat byla pokračující příprava Plenárního sněmu katolické církve v ČR. Předseda přípravné komise arcibiskup Jan Graubner informoval například o nové internetové sněmovní stránce.

Odpoledne se biskupové zabývali koncepcí katechetické činnosti, která byla u nás dosud zaměřena převážně na děti školního věku. Důraz byl položen na práci s dospělými lidmi, kde je zvláště třeba se věnovat specifickým skupinám (vědečtí pracovníci, lékaři, bezdomovci, cizinci, lidé v krizi).

Rekord při otevření Svaté brány

Vatikán/KAP: Otevření Svaté brány chrámu sv. Petra o vánočních svátcích se stalo nejsledovanějším náboženským pořadem v historii televizního vysílání. Tuto událost sledovalo na 77 národních a mezinárodních televizních stanicích přes dvě miliardy lidí z celého světa.

K přenosu se připojila rovněž Česká televize, kterou sledovalo na 400 tisíc diváků.

Ručně psaná Bible

Praha: K účasti na ručním opisování Bible v českém ekumenickém překladu zve zájemce ze všech církví i z řad široké veřejnosti Česká biblická společnost (ČBS). Text bude opisován na samostatné archy na celém území republiky. Tyto archy budou pak svázeny do šesti svazků a vystaveny v novém Domu Bible. Vlastní opisování Bible bude slavnostně zahájeno v dubnu za účasti předních osobností náboženského a kulturního života v České republice.

Autoři projektu chtějí vzbudit zájem o Bibli, její obsah a poselství a upozornit na její aktuálnost i pro současnost. Kontakt: ČBS, Mgr. Milan Hlouch, Thákurova 3, 160 00 Praha 6; tel: 02/20 18 13 87; fax: 02/24 31 57 23; e-mail: cbs@biblenet.cz.

„Otevřený seminář“

Praha: Den otevřených dveří pořádá Arcibiskupský seminář v Praze-Dejvicích v sobotu 11. března od 10 hodin. Vítání jsou ministranti a ministrantky se svými duchovními správci, ale i věřící mladí lidé vůbec. Na

programu je seznámení se životem v semináři, eucharistie, občerstvení, hry pro děti a mládež a pro zájemce beseda s představenými.

Z organizačních důvodů je nutné, aby se zájemci předem ohlásili co nejdříve na adresu: Arcibiskupský seminář, Thákurova 3, 160 00 Praha 6; tel: 02/20 181 404; fax: 02/20 181 205; e-mail:

arcs.sekretariat@asp.cuni.cz.

Z papežské ročenky

Vatikán/VIS: Počet katolíků dosáhl podle Papežské ročenky pro rok 2000 rekordu. V současnosti má katolická církev přibližně 1,045 miliardy členů, což je o 40 milionů více než před rokem. Tento počet tvoří 17,4 % celkového počtu obyvatel naší planety.

Počet kněží oproti minulému roku vzrostl o 0,1 % na 404 626. Rekordní je počet biskupů, kterých je dnes v činné službě po celém světě celkem 4 439.

V současné době žije 49,5 % všech katolíků v Severní a Latinské Americe. V Evropě žije jen o málo více než jedna čtvrtina (27,8 %) katolíků.

Zdislava — měsíčník litoměřické diecéze

Vydává Litoměřické biskupství, Dómské náměstí 1, Litoměřice, 412 88; adresa redakce: Římskokatolická farnost Smržovka, Kostelní 215, 468 51, tel./fax. 0428/38 23 65

e-mail: michal.podzimek@telecom.cz

Číslo účtu: 963293379/0800

Řídí redakční rada, šéfredaktor: P. Mgr. Michal Podzimek.

Grafická spolupráce Jan Hrubý, sazba Ing. Jan Macek

Jazyková úprava: V. Fišerová

Tiskne: Římskokatolická farnost Jablonec nad Nisou

Nevyžádané příspěvky nevracíme. Redakce si vyhrazuje právo na zkrácení příspěvků.

Distribuce: redakce — roční předplatné 125 Kč včetně poštovného, při hromadných objednávkách sleva

Registrace: MK ČR 7397

ISSN 1211-3042

Ročník V., číslo 2

Datum vydání: 27. 2. 2000

Uzávěrka příštího čísla: 9. 2. 2000

Cena jednoho čísla: 8 Kč

Podávání novinových zásilek bylo povoleno Českou poštou, s.p. OZSeč v Ústí nad Labem, č.j. P/1 - 3892/95 ze dne 18.12.1995

Výročí kněží a jáhnů naší diecéze v únoru a březnu

Narozeniny

- 2. 2. Józef Szeliga — 34 let
- 4. 2. Antonín Mikel — 84 let
- 4. 2. Stanislav Bečíčka — 74 let
- 6. 2. Miloslav Radim Jáchym OFM — 73 let
- 6. 2. Jan Nepomuk Jiříšně O.Cr. — 26 let
- 15. 2. Jan Pohl — 79 let
- 21. 2. Jan Pur, jáhen — 69 let
- 26. 2. Jindřich Kotvrda — 37 let
- 28. 2. Josef Pavlas SDB — 70 let
- 28. 2. Leopold Jan Dvořáček O.Melit. — 60 let
- 2. 3. Ján Peter Wach OFM — 39 let
- 3. 3. Ferdinand Plhal SDB — 74 let
- 4. 3. Jan Kozár — 67 let
- 4. 3. Peter Kothaj — 51 let
- 6. 3. Josef Bartoloměj Kulhavý OP — 79 let
- 6. 3. Michal Benedikt O.Praem. Pintér — 55 let
- 9. 3. Alexander Hanisko, jáhen — 68 let
- 16. 3. Karel Jordán Červený, III. řád OP — 57 let
- 17. 3. Mons. Josef Helikar — 77 let
- 17. 3. Miroslav Maňásek SDB — 42 let
- 25. 3. Mons. Milan Bezděk — 72 let
- 25. 3. Jan Pobuda — 35 let
- 29. 3. Antonín Bratršovský — 66 let
- 31. 3. Josef Augustin Špaček O.Praem. — 52 let

Výročí svěcení

- 7. 2. Ladislav Kubíček — 33 let
- 23. 3. Václav Jindřich Gajzler OP — 32 let
- 31. 3. Antonín Mikel — 54 let

Spolu s minulým číslem jsme některým z vás — celkem asi třiceti odběratelům — zaslali upomínky na zaplacení předplatného.

Některí z vás se cítili právem dotčeni, že jim redakce posílá upomínku, ačkoliv jste již předplatné zaplatili dávno v minulém roce — celkem to bylo asi deset odběratelů. Omlouvám se osobně těmto nemnohým za omyl, který vznikl stěhováním redakce a díky dvěma účtům, na které se předplatné zatím ještě stále posílá.

Některé platby, zvláště starší, byly zaznamenány na výpisech ze „starého“ účtu, takže jsme asi týden při zavádění

nového účetnictví neměli přesný přehled o tom, kdo již platil a kdo je ještě stále dlužníkem. Je to další z důkazů, že „redakci stěhování z místa na místo vůbec nedělá dobře.“

Prosím vás, milí odběratelé, abyste od přečtení tohoto článku posílali své veškeré platby výhradně na nové konto litoměřického biskupství zřízené při pobočce České spořitelny v Jablonci nad Nisou s číslem: 0963293379/0800

Stejně tak i veškeré příspěvky posílejte již výhradně na adresu:

*Redakce časopisu Zdislava
Kostelní 215 — fara
468 51 Smržovka*

P. Michal Podzimek

Jdeme za Kristem?

Ježíšovo veřejné působení začíná nikoliv v paláci nebo jeruzalémském chrámě, nýbrž v pohanské Galileji, mezi lidem žijícím v temnotách. Tady hlásá základní princip obrácení: „Čiňte pokání, neboť se přiblížilo království nebeské“ (Mt 4, 16–17) a povolává první učedníky: „Pojďte za mnou, učiním z vás rybáře lidí.“ Šimon Petr a Ondřej zanechali sítě, které vrhali zrovna do moře, bratři Zebedeovi opustili loď i otce. Opravdové následování znamená vytržení z dosavadních existenčních jistot, cestu do neznáma až k ztrátě samého života: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne. Neboť kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde, kdo však přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej.“ (Mk 8, 34–35).

Svým učedníkům dal velké dary: moc uzdravovat, vyhánět nečisté duchy, probouzet mrtvé a očišťovat, ale současně jim zakázal brát si cokoli na cestu a přijímat peníze. Chce, aby hlásali evangelium zcela nezištně. „Zadarmo jste dostali, zadarmo dejte.“ V té souvislosti předpovídá sobě i jim nejistotu, utrpení, nepřátelství a pronásledování, neboť Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, ale aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé (Mt 20, 28).

Ale učedníci byli nechápaví, pokaždé si z jeho slov vybrali jen to, co se jim hodilo. Zebedeovi synové se hádali o místa po Ježíšově pravici a levici, Petr reagoval na předpověď utrpení slovy „Pane, to se ti nesmí stát!“ A když se to nakonec stalo, tak ho zapřel.

Nejvíce Pánovi rozuměli ti, kdo nic neměli nebo o něco přišli, malomocní, slepí, němí, ochrnutí, setník, kterému omeocněl jeho sluha, žena s krvotokem, představený synagogy, jemuž umíralo dítě. Někdy k němu přicházeli i takoví, kteří toho vlastnili až moc a nevěděli si s tím rady, jako bohatý mladík nebo celník Zacheus. Ale nakonec právě ten druhý, u něhož by to nikdo nepředpokládal, se dokázal zřítí všeho přebytečného, co mu překáželo v následování Ježíše.

Chci opravdu následovat Krista? Každý křesťan jistě odpoví, že samozřejmě chce. Ale jak stojí u proroka Jeremiáše: nepolepšitelné a nevyzpytatelné je lidské srdce. Psychologové mluví o temných silách podvědomí. Apoštolé to jistě mysleli dobře a upřímně, když uposlechli Ježíšovu výzvu, avšak jejich náklonnost k němu byla velmi lidská a představy hmotné a pozemské. Chtěli se s ním mít dobře, získat něco z jeho případné vlády, slávy a moci. Jakmile se vynořil kříž, rozutekli se. Teprve až po Zmrtvýchvstání se z nich stali jiní lidé, jak se dočítáme ve Skutcích.

Následování Krista není možné bez přijetí kříže a víry ve Zmrtvýchvstání. Sami ze sebe, jen svými možnostmi a schopnostmi to nedokážeme. „Beze mne nemůžete nic.“ (Jan 15). Je třeba prosit o světlo, sílu a milost, aby pronikly do našich nejhlubších a nejtemnějších stránek, kát se a hledat duchovní uzdravení. Naše slabosti a chyby nám v tom překážejí, ale i to lze po vzoru svaté Terezie z Lisieux obracet skrze Krista ke Kristu, neboť „On musí růst, já se musím menšit“.

Kateřina Tetivová

Nedělní bohoslužba slova za nepřítomnosti kněze

Všichni víme, že při omezeném počtu kněží není zdaleka vždy možné, aby ve všech farnostech naší diecéze byla v neděli slavena mše svatá. Proto téměř všichni kněží slouží zpravidla více nedělních mší svatých, a to v různých, mezi sebou často vzdálených kostelích. Mše s nedělní platností je z těchto důvodů konána večer předcházejícího dne, tedy v sobotu večer. Využívají se tak všechny dostupné možnosti k důstojné liturgické oslavě dne Páně, ale i přes velkou obětavost našich kněží mnohdy jejich síly všechny oprávněně potřeby věřících zajistit nestačí.

Kánon 1248 CIC s touto situací počítá. Zdůrazňuje sice právo a povinnost katolických křesťanů zúčastnit se o nedělích a zasvěcených svátcích mše svaté, ale ihned realisticky dodává: „Jestliže z důvodu nedostatku duchovních nebo z jiného závažného důvodu není možná účast věřících na mši, velmi se doporučuje, aby se věřící zúčastnili bohoslužby slova, jestliže se koná podle předpisu diecézního biskupa ve farním kostele nebo na jiném posvátném místě, nebo aby se věnovali po náležitou dobu modlitbě buď sami, nebo v rodině nebo ve společenství rodin.“

Co je a co není bohoslužba slova

Pokusme se o porovnání obou liturgických útvarů — mše svaté a bohoslužby slova — z hlediska tří nejdůležitějších úhlů pohledu. V obou případech je to shromáždění věřících, které není samovolné, ale Bohem svolaným shromážděním, utvářeným Božím lidem, jehož hlavou je Pán Ježíš. (viz tabulka vlevo dole)

Bohoslužba slova tedy není rovnocenný liturgický útvar se mší svatou. Její význam však určitě není zanedbatelný, protože Pán je zde bytostně přítomen uprostřed modlícího se božského lidu. Je také přítomen v Písmu svatém, které je zde

hlášáno a vykládáno pověřeným lektorem. Nedělní bohoslužba slova může být provázána i podáváním svatého přijímání k tomu pověřeným akolytou. Jde o přijímání Těla Páně konsekrovaného ve mši svaté zpravidla ve farním kostele.

Z toho, co jsme si řekli vyplývá, že zdaleka ne každé shromáždění věřících, kteří se v neděli či ve svátek sejdou, aby se společně pomodlili a povzbudili četbou Písma, je bohoslužba slova.

Kdo smí konat bohoslužbu slova

Bohoslužbu slova zpravidla koná jáhen z moci svého svěcení a z titulu jáhenské služby. Kán. 2303 CIC nám však poskytuje závazné možnosti rozšíření

počtu věřících, kteří by mohli tuto službu se souhlasem diecézního biskupa vykonávat: „V případě nedostatku služebníků (míněno: kněží a jáhnů), a jestliže to vyžaduje potřeba církve (což posoudí na návrh duchovního správce farnosti diecézní biskup), mohou kromě lektorů a akolytů nahrazovat podle předpisů práva některé úkoly i laici (a to muži i ženy), totiž řídit liturgické modlitby, zastávat službu slova a rozdávat svaté přijímání.“

Shrnuto a podtrženo: V úvahu pro tuto službu přicházejí v první řadě ti křesťanští laici, kterým byl v katolické církvi udělen lektorát i akolytát. Pokud mají právoplatně udělen alespoň lektorát, pak by se jednalo o bohoslužbu slova bez podávání svatého přijímání. Konečně je zde ještě třetí možnost: Vybraného jedince, ať muže nebo ženu, pověří na určitou dobu touto službou diecézní biskup, zřejmě na návrh duchovního správce farnosti. V každém případě však bohoslužbu slova, ať s přijí-

máním či bez něho, může konat ve spolupráci s místním farářem jen ten laik, který k tomu byl otcem biskupem pověřen.

Nástin struktury bohoslužby slova

Velmi zhruba a s určitou dávkou zjednodušení snad můžeme říci, že liturgická struktura bohoslužby slova s přijímáním se podobá v jistém smyslu vnější struktuře mše svaté. Máme zde obdobné vstupní obřady i bohoslužbu slova, jak ji známe z mešního řádu. Tam, kde mše svatá vrcholí v bohoslužbě oběti, se před přijímáním zpravidla uskutečňuje krátká adorace Nejsvětější svátosti. Bohoslužba pak končí závěrečnými obřady s propuštěním lidu.

Bohoslužba slova tedy nenahrazuje oběť mše svaté, ale velmi nám pomáhá důstojně a milostiplně prožít den Páně. Křesťanský laik, pověřený vedením bohoslužby slova, tedy určitě nezastupuje celebrujícího kněze. Řídící zásada přitom je ta, že při této bohoslužbě pověřený laik vždy vystupuje ve vztahu k dalším shromážděním věřícím jako jeden mezi sobě rovnými. Z toho vyplývá několik podstatných ponaučení:

— Pověřený laik shromáždění „nepředsedá“, i když v daném případě řídí modlitby věřících. Nepoužívá proto předsednické sedadlo, určené pro kněze. Někde může být zvykem, že na opěradlo tohoto křesla klade štolu. Tím je symbolizováno určité zmocnění laika k této službě a současně to i věřícím naznačuje, že v obřadu nepůjde o mši svatou.

— Laik neoslovuje shromážděné věřící slůvkem „vy“, ale důsledně používá „my“. Tedy, například, neříká „Pán s vámi“, ale „Pán s námi“. Nevyčleňuje se tedy, je jedním z přítomných křesťanů. Nic více a nic méně.

— Z obdobných důvodů při modlitbě spíná ruce. Nikdy nemá rozepjaté ruce, ani při modlitbě Otče náš.

— Pověřený laik také nikdy nežeňná při tomto obřadu ostatním věřícím.

— Pochopitelně nepoužívá liturgický oděv kněze ani jáhna. V sakristii se oblékne do běžného obleku pro příslušující (např. do komže, superpelice apod., jak kde zvykem).

— Při bohoslužbě slova se nikdy nepoužívá kadidlo. Z písní se pokud možno

Srovnání liturgických služeb při mši svaté a bohoslužbě slova:

a) Tomuto shromáždění v zastoupení Krista jako hlavy církve předsedá
b) Poučení o velikonočním tajemství z Písma svatého hlásá a vykládá
c) Slavení eucharistické oběti zpřítomněním Kristovy oběti koná

	V případě mše svaté:	V případě bohoslužby slova:
a)	kněz	jáhen
b)	kněz nebo jáhen	jáhen nebo lektor
c)	jedině kněz	nekoná se

nepoužívají ty, které evokují dění při mši svaté (v Kancionálu označené písmenem M), vhodné jsou kancionálové písně s indexovým označením M1,2,4,5.

Čím více věřících se zapojí do konání bohoslužby slova, tím lépe. Nejde jen o bohoslužebný zpěv, ale také o přednes prvního a druhého čtení, o zpěv žalmu, přednášení přímluv apod. Je třeba také předem zajistit důstojné prostředí, úklid a květinovou kostela či kaple, včas oznámení o konání bohoslužby atd. V neposlední řadě je třeba včas připravit po poradě s panem farářem pověřeného laika, aby se ukázal hodným důvěry, které do něho vložil diecézní biskup svým pověřením, a aby nezklamal očekávání věřících.

Vilém Vraný, trvalý jáhen

Prameny a literatura: Nedělní bohoslužby slova za nepřítomnosti kněze, vydalo Biskupství plzeňské, Plzeň 1997. Zde uvedeny „Směrnice posvátné kongregace pro bohoslužbu ke slavení neděle bez kněze“ ze dne 2. 6. 1988 a další normativní prameny.

Služba stálého jáhna je pro církve nepostradatelná

Vatikán /VIS/KNA: U příležitosti „Jubileu stálých jáhnů“ se o uplynulém víkendy sjelo do Říma na 1 500 stálých jáhnů s rodinami. Prefekt vatikánské Kongregace pro kněžstvo kardinál Dario Castrillón Hoyos zdůraznil, že služba stálého jáhna je pro církve nepostradatelná a není náhradou za kněžský stav. Kardinál dále uvedl, že jáhen má jasné povolání, jež ho odlišuje jak od laiků, tak od kněží. „Není ani poloviční laik nebo poloviční kněz, je jáhen“, řekl doslova Hoyos.

Stálý diakonát (jáhenství) byl v katolické církvi znovu obnoven jako samostatný stupeň svěcení během Druhého vatikánského koncilu (1962–65). Na celém světě je v současné době celkem 24 000 stálých jáhnů, polovina z nich žije v USA. Německo s cca 2 000 stálými jáhny je na prvním místě z evropských zemí. V České republice se počet stálých jáhnů pohybuje kolem 150.

84 % všech stálých jáhnů je ženatých.

CMB

Centrum Mládeže v Boči
zve mládež od 10 let na

SPORTOVNÍ SOBOTU

18.3.2000 od 10 hodin

do areálu Biskupského gymnázia
v Bohosudově (M)

Zahrajeme si malou kopanou, volejbal, stolní tenis
a další zábavné hry

Je zde též možnost přespání, přivezte si svoji karimatku a spacák

Těšíme se na shledání s vámi!

Setkání animátorů sněmovních kroužků

Animátoři sněmovních kroužků se scházejí dvakrát až třikrát za rok. V sobotu 19. února se konalo jejich setkání na dvou místech v naší diecézi — ve Vratislavících u Liberce a v Lounech. Jeho účelem je předávat informace o průběhu sněmu jak z centra, z přípravné pastorální komise sněmu přes moderátora k animátorům, tak i opačně, aby centrum bylo informováno, co se děje v jednotlivých sněmovních kroužcích.

V uplynulém roce byly v kroužcích zpracovávány materiály, které měly především formovat a učit pracovat s textem a také aby se členové sněmovních kroužků seznámili s materiály II. vatikánského koncilu. Pro tento rok je vydán nový, zcela konkrétní materiál s otázkami týkajícími se církve, jejího působení ve farnostech, toho, jak by měl vypadat životní postoj laika i kněze. S obsahem tohoto materiálu byli animátoři seznámeni právě na tomto setkání. Otázkou je v materiálu více než 250, je možné si z nich vybírat a je to příležitost dát naší církvi odpověď na to, jak vypadá církve v litoměřické diecézi.

Je škoda, že kroužků je jen třicet, protože obraz vniklý z jejich práce nebude takový, jaký je skutečný stav. Je tu příležitost, aby ve farnostech, kde je o to zájem, vznikly další sněmovní kroužky. Mohou vzniknout jak ze společenství, která již existují, tak jako nová aktivita.

Velice se těším na další spolupráci se všemi animátory, zvláště nově vzniklých sněmovních kroužků.

jáhen Václav Vaněk

Římskokatolická farnost Vratislavice
Tanvaldská 51
463 11 Liberec 30
tel. 048-5160625

Na karneval pořádaný v sobotu 19. února na faře v Jablonci nad Nisou především pro děti z náboženství přišlo asi 40 dětí — pochopitelně s maskami. Bitka o čepice na horní fotografii je samozřejmě plně pod kontrolou organizátorů!

Kostely v Turnově v novém

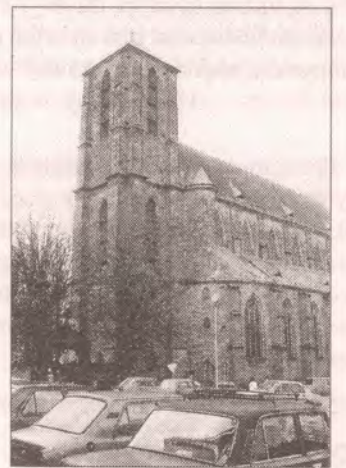
Samotné město Turnov se může pochlubit pěti kostely, z nichž čtyři slouží pro věřící. V roce 1999 se podařilo zcela dokončit celkovou rekonstrukci kostela sv. Františka z Asii. Za velké účasti věřících byl tento kostel znovu vysvěcen litoměřickým otcem biskupem ThDr. Josefem Kouklem o 1. neděli adventní — 28. listopadu 1999.

Největší turnovský kostel je zasvěcen Narození Panny Marie. V minulém roce se podařilo vyměnit střešní krytinu na boční lodi. V tomto chrámu se setkává celé společenství věřících při hlavní nedělní bohoslužbě.

Na hřbitově na konci města je malý kostelík zasvěcený sv. Matěji. Před několika lety byl městem zpětně vrácen církvi k užívání. Začalo se s celkovou rekonstrukcí, která by v tomto roce měla být dokončena, a snad bude kostel znovu předán k bohoslužbám věřícím.

Farní kostel sv. Mikuláše a filiální kostel sv. Jana Křtitele jsou po celkových opravách, a tedy v uspokojivém stavu.

Ale turnovská farnost, to nejsou jen opravy kostelů. Stalo se tu tradicí, že o Velikonočních se křtem přijímá do společenství církve několik nových mladých křesťanů. Také počet dětí přistupujících k prvnímu svatému přijímání je na místní podmínky obdivuhodný. Dále za zmínku stojí ta skutečnost, že v tomto roce by na turnovské Střední

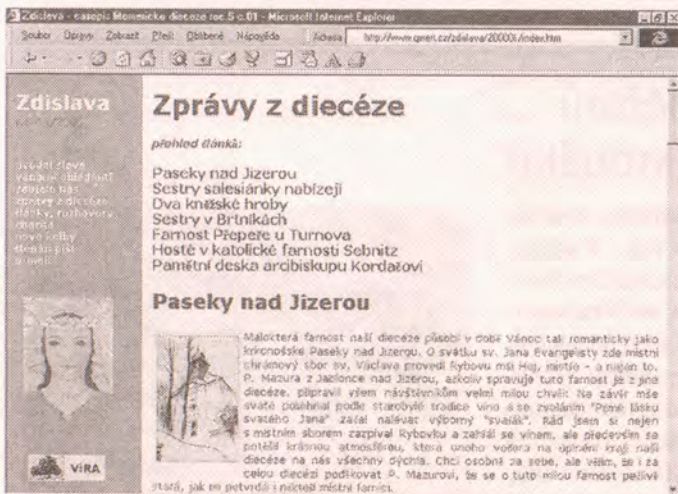

zdravotnické škole měla vzniknout křesťanská třída ve studijním oboru: všeobecná zdravotní sestra. Také se stalo dobrým zvykem pravidelně navštěvovat místní Penzióny.

Věřící v této farnosti jsou lidé dobrého srdce, proto jim patří velký dík a zvláštní poděkování za zmíněné i další duchovní snažení. Stejný dík patří místnímu duchovnímu správci P. Václavu Vlasákovi a také turnovskému jáhnu Alexandru Haniskovi.

Mgr. Radek Jurnečka

Zdislava na Internetu

Vážený čtenáři!

S radostí vám chci oznámit, že náš diecézní časopis je již opět čitelný na internetu. Práce na této podobě Zdislavy se ujal pan Viktor Matys, který se vám jistě představí v některých příštích číslech podrobněji. S předpokládaným svolením otiskuji prozatím pár slov, která mi o sobě napsal internetem dříve, než jsme se osobně seznámili na poslední redakční radě.

P. Michal Podzimek

Jmenuji se Viktor Matys a žiji v Litoměřicích. Je mi 37 let. Programováním počítačů se zabývám už od patnácti let, mimo období 1990–1999, kdy jsem prodával muziku, i když i v té době jsem s počítači pracoval aspoň amatérsky.

Práce na Zdislavě mě přitahuje jednak proto, že tu mohu uplatnit své hobby, jednak pro její obsah — líbí se mi. Některé články by možná zasloužily zřízení rubriky „polemika“, která by zvláště na internetu mohla fungovat dobře.

První výsledky práce pana Matyse jsou již přístupné na internetové adrese <http://www.qwert.cz/zdislava>. V dohledné době by měly být opět aktualizovány původní stránky na adrese <http://web.telecom.cz/zdislava>. Obsahově zatím tyto stránky odpovídají tištěné formě našeho časopisu. Malým zlepšením je přítomnost barevných fotografií. Přivítáme vaše náměty, jak by měly tyto stránky vypadat a co by měly v budoucnosti obsahovat.

Petr Tichý

...tak tichý, že skutečně dnes o něm není nikde slyšet. Právě tak jako o profesorce latiny a češtiny Marii Husové, která si zvolila to jméno za svůj spisovatelský pseudonym. Před desíti roky 26. února 1990 zemřela v kosmonoském blázinci. Ne jako pacientka, ale jako stará žena, která přes zimu neměla kde bydlet.

Přes rok žila po smrti své sestry Aničky v Benátkách nad Jizerou, nějaký čas u své přítelkyně v Litoměřicích a po dvě poslední zimy se o ni postarala její žačka, lékařka v ústavu pro choromyslné. Rozloučení s profesorkou Husovou proběhlo v obřadní síni mladoboleslavského hřbitova v pátek 2. března 1990 a poté byla převezena na benátecký hřbitov do hrobu své sestry.

Z jejího dopisu ze dne 5. října 1971 vybírám: „*O sobě: Jsem teď tak ošklivá stará žena, že se mi čase vítá tema Baba Jaga — a přišla jsem na zajímavé věci. Víte, on to byl chudák. Myslím, že toho mnoho věděla o životě, ale nikdo o životě nechtěl nikdy nic vědět, a tak byla jen ošklivá a pro smích a jedině havrani, sovy a jiná havěť, perutná či čtyřnohá, si s ní povídala o všech krásách a pravdách života. Ale jedna věc: byla to určitě vdova, poněvadž jinak by neměla chaloupku.*”

„Marie, Marie“. Tak jsme jí mohli říkat my, starší studenti a její přátelé. Byla to profesorka, která své žáky kdysi neučila jen rozeznávat latinské gerundium a gerundivum, ale i žít. Měla je ráda a znovu a znovu na ně denně vzpomínala. Starost o všechny roztrásla její ruce. Její písmo perem bylo téměř pro každého nečitelné. Psávala strojem. „*Jsou lidé: druh druhu sebe dávají jako dar.*“ To jistě nepsala o sobě, ale tohle jako učitelka

uměla, když se jí žáci rozběhli do dálky na různá pracoviště, kam je rozešlo válečné nasazení.

Posílá za nimi své dopisy. Z jednoho z nich pár řádků: „*Vy nevíte ani, do jaké míry s Vámi tam cítím a jak bych se chtěla proměnit v něco, co by pro Vás znamenalo útěchu a sílu! Ale — musíte přijmout mé přátelství tak neužitečné, jak je, a věřit, že Bůh sám nahradí Vám mou slabost. — Myslím na Vás, kdykoliv se mne dotkne krása — Legentibus salutem!*”

Milí moji chlapci, způsobili jste mi svým dopisem takovou nějak zvlášť krásnou radost, že Vám musím napsat hned několik řádků; tak se ve mně rozsvítilo, zateplalo od nich, nadějí dýchlo. — Vzpomínám na Vás, myslím na Vás a dívám se kolem sebe, co bych Vám mohla poslat z téhle hodiny, aby Vám to přineslo chvilku jasnou a plnou odpočinku i stoupajícího nadšení jako plamen svíce (takto totiž mám ráda její světlo). Já vím, je válka, děs se blíží a člověk se diví, proč lidstvo neřve a nezdvihá ruce v zoufalém útěku z této líbezné země, z které si samo činí znova a znova peklo, takové peklo, že sahá až za smrt. Tohle vím, ale Váš dopis se zjevil jako paseka anebo radostná louka vnesená z bláta bez poskvrny a z propastí se všemi hvězdami, které tam za noci padají. To nejsou — amici — pěkná slova, já to neumím přesněji říci: vidím paseku nebo louku, cítím ji, je to pro mne oddych a naděje. Smět ve Vás věřit, to by byl pro mne Boží dar i pro mé narozeniny (narodila se 5. května 1902) poslední; opravdu jedině Boží dar. Nesmějte se mi, Jene a Jiří, anebo se smějme všichni společně.

Vaše Marie. Dobrou noc!“

V plánu Tvém (5. 1. 1969)

*Náš každý den je, Pane, v rukou Tvých a v plánu Tvém;
Když jitro růží světla ťuká do oken,
anebo mrazí nás a vteřinami šedě prší,
když bez archy se svět zdá navždy potopen,
když umře polní lilie, zášť zaplevelí duši.*

*Kěž každý den v Tvém plánu všetroení je,
den, který věže naší touhy rozduje
jak pampelišky náhle zralé, nespředené chmýří
i zrnko vteřin bezúrodou nahnílé,
perutě černé, lichotné i úklad netopyří.*

*Náš každý den k nám, Pane, z dlaně Tvé jak slovo slét,
jak poselství či nota všeptlá naposled
jak bolestivé klubko hedvábných i černých nití,
jak orlí mládě, které vyzkoušet má let
až tam, kde země — hvězda s námi na věčnost se řítí.*

*Náš každý den je, Pane, v rukou Tvých i v plánu Tvém:
Kěž smrt je pro nás růží světla za oknem!*

Oslava Dne zasvěceného života v Litoměřicích

Svátek Uvedení Páně do chrámu (2. února) — lidově Hromnice — byl poprvé oficiálně slaven jako „Den zasvěceného života“ v roce 1998. I letos se v Litoměřicích sešli v tento den členové řeholí, řádů a kongregací působící v naší diecézi.

Již několik desetiletí se řeholnice a řeholníci setkávají s papežem a se svými biskupy, aby dali najevo svou ochotu a připravenost ke službě Bohu a místní církvi. V naší vlasti má Den zasvěceného života tradici již od r. 1990, kdy se řehole představily po „vyjití z podzemí“ ještě před první návštěvou papeže Jana Pavla II.

Mgr. Růžena Kafková — ředitelka Diecézní charity

Naše lidství je pro druhé mostem k Bohu (P. Josef Kentenich)

Jste ředitelka diecézní charity. Máte přehled o jejím působení. Jak byste zhodnotila výsledky práce Charity v naší diecézi?

Od roku 1991, kdy byla Diecézní charita zřízena, se toho povedlo hodně. Jistě, mohlo se udělat více, ale platí též, že někdy méně je více. Raději méně věcí a kvalitně, než začít akci a potom zjistit, že nemáme lidi.

V současné době je v diecézi 21 farních Charit. Někde fungují na bázi dobrovolníků, někde se více profesionalizují. Profesionální pracovníky se nám daří financovat hlavně poslední dva roky díky podpoře centrální Německé Charity. Další podpora je přislíbena. Tímto způsobem se podařilo v některých větších městech zřídit částečný nebo i plný profesionální úvazek. Je vidět pěkně se rozvíjející projekty. Není to všude úplně stejné. Někde je velice dobrá spolupráce s městem, mají zájem o spolupráci, např. nabízejí prostory pro práci i financování projektů.

Jaké projekty vlastně Charita dnes má a kolik jich je?

Naše projekty je možné rozdělit na střediska charitní péče, domovy pokojného stáří, azylové domy, poradny, práci s migranty a uprchlíky.

Střediska domácí péče jsou čtyři (Litoměřice, Mladá Boleslav, Liberec, Chomutov). Je to Charitní ošetrovatelská a pečovatelská služba. Sestry pečují o klienty v domácím prostředí. Dohromady je to asi 40 sester a ošetrovatelky.

Domovy pokojného stáří jsou dva. První je v Libošovicích a provozuje jej Oblastní charita Sobotka. V současné době je pro 20 klientů. Počítáme ale se zvýšením na 30–35 míst. Druhým je Chrastava. Ten provozuje Oblastní charita v Chrastavě. V současné době je v rekonstrukci. Je tam 9 klientů, stav by se měl zvýšit. Ideální počet je okolo 30, aby prostředí zůstávalo rodinné.

Azylový dům pro bezdomovce se nachází v Litoměřicích. Je pro 30 klientů. Většinou jsou z Litoměřicka. V nouzové situaci je možné přijmout na 1–2 noci klienty, než se pro něho najde jiné řešení. Jednou jsme tam měli i uprchlíka. V současné době zařizuje Oblastní charita Ústí nad Labem azylový dům v Ústí nad Labem.

Občanskou poradnu provozuje Farní charita Děčín. **Azylový dům pro matky v tísni** je v Jiřetíně pod Jedlovou, který za-

tím provozuje Česká katolická charita v Praze. Do budoucna počítáme s tím, že jej převezme Farní charita Rumburk.

Co ještě by se mělo udělat v naší Diecézní charitě? Kdybyste mohla vyslovit 3 přání, jak to bývá v pohádkách...

Moc bych si přála, aby se v některých místech zlepšila komunikace s kněžími. Aby Charitu neviděli jako konkurenci pro farnosti, ale jako přínos. Někde je spolupráce dobrá, např. v Sobotce, kde je potom zase vidět více lidí v kostele. Lidé vidí, že farnost jim pomáhá, a postupně chápou, že Charita je součástí poslání farnosti, církve.

Lze říci, že je to způsob evangelizace. Například v Litoměřicích přicházejí lidé se sponzorskými dary. Na Vánoce jsme dělali živý betlém a sbírka na hospic v Litoměřicích, která byla s ním spojená, vynesla 20 290 Kč. Lidé jsou ochotni pomáhat, neboť pomáhat chtějí. Spolupracujeme dobře s Diakoníí v Litoměřicích. Děláme společný rómský projekt se sdružením Člověk v tísni. Jsem přesvědčena, že spolupráce v církvi i mimo ni je velmi důležitá.

Dalším přáním by bylo, aby se podařilo mít prezidenta Charity uvolněného na plný úvazek pro charitu. Práce je hodně a je třeba se hodně věnovat i farním Charitám.

Třetím přáním je, aby se nám podařilo získat kvalitní lidi, kteří mají zájem a chtějí pomáhat. Lidé jsou důležitější než peníze, i když bez peněz to také nejde. Když jsou peníze a nejsou lidi, je to špatné. Snažíme se hodně zapojit mladé lidi.

Máte recept nebo představu, jak lidi získávat?

Informovat veřejnost. Různými akcemi se dají lidé oslovit, např. sbírkou hraček v Mostě pro děti v uprchlických táborech. Důležitá je spolupráce se školami se sociálním zaměřením. Snažíme se nabídnout zájemci o tuto práci, co by mu nejvíce odpovídalo, nenutit jej do práce, která by ho nebavila.

Jak vypadá formace pracovníků farních charit?

To je úloha hlavně pro diecézní charity. Rozvíjet práci s dobrovolníky. Od roku 1999 jsou nabízeny další možnosti. Česká katolická charita má vlastní vzdělávací kurzy v Praze. Jde o zaměření pro práci v Charitě a kurzy jsou obsazeny kvalitními lektory. Každý má možnost se do těchto kursů přihlásit. Velikým úkolem pro prezidenta Diecézní charity je duchovní formace pracovníků Charity.

Jak se dá přihlásit na některý z nabízených kursů a takto zkvalitňovat svoji práci?

Informace o kurzech i dalším dění by se měly dostávat na farní Charity v charitním zpravodaji „Zprávy charity“, který letos bude vycházet jako dvouměsíčník. Je tam hodně informací o práci farních Charit. Dáváme jej též na úřady, sponzorům. Lze v něm též najít informace o zajímavých projektech z jiných diecézí. A jistě i ve Zdislavě je prostor pro informování. Je též k nahlédnutí přehled vzdělávacích kursů, nebo je možno si zatelefonovat a zeptat se.

Může pomoci práci charity, zejména v koncepční oblasti, sociální analýza nebo sociální průzkum?

Určitě by to bylo důležité. Někde tuto analýzu mají. Protože sociální potřeby jsou různé pokryty. Bohužel stává se, že i ve velkém městě říkají, že žádné bezdomovce nemají. Někde to ani nechtějí vidět. Analýzu si neudělají, protože je to nezajímavé.

Analýza pomáhá efektivně využít prostředky na nejpotřebnější věci. Někdy se ukáže, jak starý člověk může být zapomenut. Naši pracovníci se například prosekali sekerkou k babičce, o které nikdo nevěděl a která žila jenom s kočkami.

Ptal se P. Josef Hurt

Nové charity v naší diecézi

Rádi bychom Vás informovali o vzniku dvou nových Charit na území litoměřické diecéze:

Dne 1. února 2000 byly zřízena nová Oblastní charita Teplice v Čechách, do funkce ředitele této charity byl jmenován Mgr. Pavel Majerák

Dne 7. února 2000 byla zřízena Oblastní charita Česká Kamenice, do funkce ředitele této charity byl jmenován Ing. Kamil Rábel

Manželé! Maminky a tatínkové!

Už 1. dubna 2000 — a není to apríl!

V sobotu 1. dubna Jubilejního roku 2000 mohou manželské páry všech věkových kategorií zažít v Litoměřicích nevšední setkání se známým knězem, převorem karmelitského klášteřa v Kostelním Vydří — P. Cyrilem Vojtěchem Kodetem, který bude hovořit o manželství. Mnozí ho už znáte z minulého setkání v Litoměřicích a z mnoha jeho kazet i z televize.

Setkání bude probíhat od devíti hodin — dopoledne i odpoledne — v budově teologického konviktu (bývalý seminář) v Komenského ulici.

Oběd z vlastních zdrojů, abychom neztratili čas. Pití bude k dispozici. Děkujeme už nyní všem příbuzným a známým manželů za to, že se budou starat o děti v době účasti rodičů na tomto diecézním setkání manželů. Pečovatelská služba nemůže být bohužel zajištěna.

Připravte si, prosím, své dotazy na všechno, co byste se rádi od P. Kodeta dozvěděli. Setkání bude zakončeno mší svatou v katedrále sv. Štěpána, takže máte možnost získat plody Jubilejního roku — odpustky. Využijte toho, prosím.

Nejkrásnější by bylo, kdyby mohli přijet oba manželé, může samozřejmě i jen jeden z partnerů. Řekněte, prosím, o tomto setkání i všem svým známým. Během dne bude příležitost ke svátosti smíření a pravděpodobně i k zakoupení hodnotné křesťanské i pedagogické literatury a kazet.

Přijďte v tomto Jubilejním roce načerpat inspiraci, povzbuzení a posilu pro svůj život v manželství a rodině a pro další růst!

Odešla sestra Žofie...

Každý, kdo chořoval kolem farní zahrádky u kostelíka sv. Máří Magdalény v České Lípě, mohl si všimnout bělovlasé staré paní, která tam pletla, krmila ptáčky nebo si prohlížela květiny. Byla to slečna Žofie Jedličková, dlouholetá hospodyně na českolipské faře. Dnes se už raduje věčnou radostí...

Ti, kdo s ní bývali nejvíce a kdo ji měli rádi, vyprávějí o jejím nelehkém životě: Vychovávala ji babička. Ta ale brzy zemřela a Žofinka, sotva odrostla dětským střevíčkům, musela sloužit u sedláků. Potom sloužila v Praze u dvou starších šlechticů, s nimiž se přestěhovala do České Lípy. Brzy po válce obě slečny zemřely a sestra Žofie začala pracovat v Pozemních stavbách. Později se už jako důchodkyně věnovala dětem po-

stupně ze tří rodin, a to velmi obětavě a s velkou láskou.

Celý její život byl službou. Začala obětavě pomáhat v kostelích při výzdobě, snažila se vypomoci, kde se dalo. Otec Ivan Peša jí nabídl světničku u kostelíku sv. Máří Magdalény, kde slečna Žofie po mnoho let vedla domácnost kněžím na českolipské faře. Byla to opravdu stálá a obětavá služba, od vaření, praní až po úklid celé fary a kostelů. Dokázala skutečně sloužit a bylo jí moc líto, když jí postupně sil ubývalo a nedokázala zvládat všechno to, co dělávala dříve. Pomáhala jí pak mnoho obětavých žen a děvčat z farnosti.

Jedna z jejích spolupracovnic vzpomíná, jak jediným osvěžením slečny Žofie bylo, když si přišla k nim vypít káfičko a popovídat si s její maminkou.

Slečna Žofie byla velice nenáročná, skromná, velmi hospodárná, přitom nesmírně velkorysá, nesobecká a štedrá. Mohla si žít klidným, pohodlným životem, ona však všech-

ny své ušetřené peníze darovala na opravu a údržbu postupně všech kostelů v České Lípě, na bohoslovecký konvikt v Litoměřicích i na salesiánské dílo.

Až do svých 97 let se snažila být denně na mši svaté a

přijímat Tělo Páně. I v nemocnici jí přijímání Kristova těla bylo vždycky velkým povzbuzením. Do poslední chvíle měla zájem o všechny, které znala — zažila tři generace farníků — a vyptávala se, co je nového.

Jistě všichni známe z bible Kristův výrok: „Kdo podá třeba jen číši studené vody někomu, protože to je můj učedník, nepřijde o svou odměnu!“ (Mt 10, 42). Jediná číše — a bude odměněna. Tím spíše přejeme slečně Žofii, která sloužila mnoho let Božím služebníkům — kněžím, aby jí Pán bohatě odplatil.

Podle svého přání odpočívá na poutním mariánském místě v Horní Polici. My všichni z českolipské farnosti jí přejeme bohatou odměnu tvář i v tvář Kristu

sestaveno ze vzpomínek těch, kdo měli slečnu Žofii rádi

Pohled za arciděkanem Buchtou

Zdislava už vydala zprávu o jeho úmrtí a pohřbu. Skoro osmdesátiletý kněz věnoval téměř celý svůj kněžský život naší diecézi. Po nějaký čas poznal slasti komunistického kriminálu. Potom už ale přišel jako duchovní správce do Dolního Bousova. V rodných Štěpánkovicích na severní Moravě je farní kostel svatě Kateřiny a v Bousově na něj též čekala Kateřina. Narodil se ve Štěpánkovicích a přišel do diecéze svatoštěpánské. Jak mu tady narůstala léta, přibýval i počet farností a s nimi rostly starosti, ne však finanční prostředky. Tehdy vidíme Josefa s vykasanými rukávy a s krumpáčem a lopatou v ruce.

Neměl kdo převzít farnost Řitenice? Josef se o ni postaral. Blíž k Boleslavi Březno a Plazy. V Březně měl faru, ale starostí s ní nemálo, kostel na

spadnutí, nepoužitelný.

Do konce svého života jezdil autem. To se mu stalo osudným. Po silnici k Mladé Boleslavi byl asi postižen infarktem, projel před Řepovem světelným znamením a narazil do projíždějícího vlaku. Řadu týdnů zápasil o život, smrt ale byla silnější. P. Josef Buchta 9. ledna na svátek Křtu Páně zemřel.

Před oltářem plazského kostela, přeplněného lidmi, biskup Josef obklopen kněžími své diecéze připomněl, že zřejmě nikdy před tím P. Buchta neviděl ve svých farnostech tolik lidí. Nebylo tomu tak doslova. Buchta ještě v Bousově připravoval hojně navštěvované slavnosti. Jenom jako vzpomínku uvádím svěcení soch sv. Jana Nepomuckého v Horním Bousově a sv. Václava při silnici z Bousova k Rohatsku.

I tyto dvě sochy budou P. Buchtou připomínat.

Promluvit nad rakví nebylo snadné: „Josefe, po celou dobu tvého působení u nás jsme se znali. Liturgisté říkají, že při podobné situaci se nemá mluvit o zemřelém. Dlouhou cestou sem, do tvého rodiště jsem uvažoval, jak splnit tento požadavek. Teď stojím nad tvou rakví. Ty ses vrátil sem domů, kde ses narodil, vyrostl, tady jsi měl před dvašedesáti roky primici. Tvým úkolem je teď pronést své poslední kázání, ale jak? Rakev je uzavřena. Budeš mluvit mými slovy. Kdo ti bude vyčítat, že chceš oslavit své rodáky? „Mezi vás jsem se vrátil. Do hrobu rodičů brzy spustí mou rakev. A já vás chci poprosit.

Až půjdete po cestách zdejšího hřbitova a vaše oči snad zabloudí ke jménu Buchta, vzpomeňte prosím kratičkou modlitbou na mne zde odpočívajícího. Nebraňte se zaslechnout moji prosbu: Kdopak asi místo mne tam na Mladoboleslavsku stojí u oltáře? Vy, mladí chlápce zde oblečení v ministrantské komže, necítíte volání ke kněžství? Tam v Bousově je také kostel svatě Kateřiny. Litoměřický biskup tam nemá koho poslat. Já jsem se včera odtamtud vrátil sem domů, kdo na moje místo?“

Mons. Josef Helikar

Biskup Václav Malý v Lounech

Konfederace politických vězňů lounského okresu uspořádala 12. ledna ve Stálém loutkovém divadle diskusní večer o duchovních i světských otázkách s pražským světicím biskupem Václavem Malým.

Neformální večer zahájil sám biskup Malý čtvrt hodinovým pohledem do aktuální situace kolem českého reformátora Jana Husa. Římské symposium o mistru Janu Husovi přeneslo na mezinárodní rovinu v centru katolické církve ve Vatikánu několikaletou práci teologů a historiků, aby Husova postava českých duchovních dějin dnes křesťany spojovala a nerozdělovala. Hus byl katolický kněz, a ne revolucionář.

Otázky moderátora PhDr. Markvarta, ředitele městské knihovny, doplňovaly četné dotazy přítomných ve velmi širokém spektru — od problematiky politických vězňů přes otázky náboženské a du-

chovní až ke konkrétním příkladům života ve vězení či setkání s okrajovými skupinami obyvatel.

Vězeň padesátých let, ateista, vzpomněl na arcipata Opaska a ocenil velkou duchovní oporu vězněných katolických kněží, kteří vězňům pomáhali přežít.

Polští kněží, misionáři, jsou našimi obětavými duchovními. Těžko ale chápou rozdíly chování v Polsku a u nás, kde je katolický kněz stále zveličován. Někteří diskutující připomněli, že naši současní mladí lidé i někteří bohoslovci nedovedou s plnou rozhodností jít za vytčeným cílem, jsou často změkčilí.

Vyučování náboženství pro skupinu žáků různých tříd je lepší na farách. Bohužel jsou děti ještě dnes zesměšňovány od spolužáků i učitelů, kterým chybí estetické i duchovní vzdělání. Křesťanská morálka je důležitá, ničím se nemůže nahradit. Hovořilo se i o tom, že homosexuálové nemohou uzavírat manželství. Láska i manželství je od Pána Boha k zachování lidského rodu, je to poslání rodiny. Rodina musí dbát na výchovu dětí, rodiče by si měli dát pozor na televizní

pořady, zvláště na stanici Nova.

Novoroční ekumenické setkání v katedrále sv. Víta ukázalo novou vzájemnou důvěru. Toto setkání se bude každý rok opakovat.

Zaznělo i hodnocení některých televizních pořadů: Štampachovo vystoupení v Kotli bylo nedůstojné. V souvislosti se seriálem Třicet případů majora Zemana otec biskup Malý ocenil herce Lábusa, který se jako jediný omluvil.

Naším politikům chybí morálka. Větším nebezpečím než komunisté jsou pro nás ziskuchtiví a nezodpovědní podnikatelé, kteří se nestydí zadržovat zaměstnancům mzdy.

Na dotaz, co odkáže Lounským obyvatelům, otec biskup doporučil, aby se každý denně ztišil ve svém nitru, odpočinul si od životního spěchu, posílil svou duši a nervy. Poukázal na význam modlitby.

Příjemně zaplněné hlediště odměňovalo biskupa Malého během besedy i na konci velkým potleskem.

Otče biskupe, díky vám za Večer!

M. Škaloudová

Kontrola z ministerstva aneb o úplně normálních lidech

Přijmout ze státní pokladny čtrnáctimilionovou dotaci, to zavazuje. Peníze daňových poplatníků je třeba co nejúčelněji investovat a také do posledního haléře vyúčtovat. Ale i ten, kdo dotaci dává, má své povinnosti. K nim patří povinnost kontrolovat. A tak se nám na 8. února ohlásila ministerská kontrola. Když má člověk čisté svědomí, nemusí se takových věcí bát, a dokonce se na ně může i těšit. Hospic roste jako z vody, přístavba k porodnici bude co nevidět korunována krovem a střešní krytinou, takže je už co ukazovat a z čeho se radovat. Přesto kontrola dopadla jinak, než si všichni představovali.

Kdo čekal odměřené nebo namyšlené ministerské úředníky, musel být mile překvapen. Přijeli totiž úplně normální lidé – pokud ovšem tak lze nazvat skutečné fanoušky hospicového hnutí. Jimi dr. Vostráková, dr. Filec i ing. Hradilová z Ministerstva zdravotnictví bezpochyby jsou. Mile překvapení však byli i oni, a to nejen stavbou hospice. Když už to vypadalo, že nás obrovský víchr odnese ze staveniště, přišla záchrana.

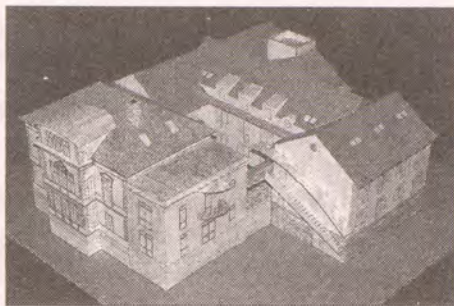
Vysoký, usměvavý, statný muž pozval všechny přítomné na skleničku slivovice tak srdečně, že nebylo možné odmítnout. A tak se návštěva z ministerstva, převor Křižovníků s červenou hvězdou, starosta Litoměřic, stavbyvedoucí i zástupci sdružení stali hosty našeho otce biskupa. Pan dr. Macek se ukázal jako úžasný znalec historie i umění a otec biskup jako skvělý společník. Osobně nás obsluhoval a samozřejmě sypal z rukávu jeden vtip za druhým. Sešli se

tu úplně normální lidé, normální smrtelníci. Tak jako v hospici. Tam, tváří v tvář smrti, si už také nikdo na nic nehraje. Všichni si uvědomují, že jsou na jedné lodi a zítra se role mohou změnit. Dnes v roli lékaře nebo sestry, zítra v roli smrtelně nemocného pacienta.

A protože všem šlo o stejnou věc, debata se záhy stočila na hospic. Monika, která pracuje už pátý rok v červenokosteckém hospici, vyprávěla veselé historky, které tam zažila. Svě hospicové zkušenosti už má ale i dr. Filec z mi-

nisterstva, který budování hospiců podporuje s plným nasazením už od roku 1993. Bez nadsázky ho lze nazvat nástrojem v ruce Boží. S radostí při setkání v biskupské rezidenci mluvil o tom, že v hospici zdaleka nejde jenom o ošetřování nemocných. V hospici se pozvolna, ale zcela jistě uzdravuje i naše společnost. Každý, kdo do hospice vstoupí, vyjde z něj nějak jiný. Platí to o personálu, o dobrovolnicích i o příbuzných pacientů. Kdo se v hospicích pohybuje, ví to moc dobře a nepřekvapí ho to.

O to víc nám vyrazil dech pan stavitel ing. Vrba. Když nás tak poslouchal, dal nám za pravdu, aniž kdy v hospici byl. Všiml si totiž, že stavební dělníci hospic staví prostě jinak než jiné stavby. Přemýšlejí. Ptají se. Vrtá jim hlavou, proč jsou příčky blízko sebe, proč budou pokojíčky menší, než bývají v běžných nemocnicích. Možná si představují, že jednou oni nebo jejich blízcí najdou azyl a soukromí v některém z těch jednolůžkových pokojů s přistýlkou pro rodinného příslušníka. V projektu je i kaple, možná první kaple,

Papírový model a staveniště hospicu sv. Štěpána v Litoměřicích

kerou mají možnost stavět. Snad i to je nutí k zamýšlení. Zdá se, že hospic svým způsobem už slouží, i když je to teprve polotovar.

M. Svatošová

Pomůžeme papeži pomáhat?

Velikonoční pohled

Papežské misijní dílo vyhlašuje soutěž o nejhezčí doma vyrobený velikonoční pohled pro misie. Zúčastnit se mohou kluci i děvčata do 14 let.

Pravidla pro soutěžící:

Na tvrdý papír velikosti pohlednice namalujte obrázek s velikonočním motivem.

Druhou stranu pohlednice nechejte celou čistou, nic na ni nekreslete, nepište ani nerýsujte.

Na zvláštní lístek připište své jméno, příjmení, věk, adresu a popřípadě i telefon.

Vše zašlete nejpozději do **31. března 2000** na adresu: PMD, nám. Míru 287, 543 01 Vrchlabí

Výherci se mohou těšit na drobnou odměnu.

Misijní koláč

Pro ty z vás, kteří chcete i v letošním roce pomoci našim chudým přátelům, vyhla-

šujeme akci „Misijní koláč“. Můžete napéct koláče (velikosti, náplně i provedení všeho druhu) a o 4. neděli postní Laetare, tj. 2. 4. 2000, je po bohoslužbách nebo při různých společenských akcích s dětmi nabízet za dobrovolný finanční příspěvek.

Vybrané peníze, které podporí projekty pro děti v Africe zasílejte, prosím, do pátku 7. 4. 2000 na účet č.:

5304779052/2700, Bank Austria, Praha 1, v. s. 11. Každý, kdo nám napíše, kolik lidí peklo a pomáhalo, jak velká částka se vybrala a připojí svoji adresu, bude zařazen do slosování o výhru.

Věříme, že i jediný koláč může mít velikou cenu lásky a přinést radost tomu, kdo si ho sám upécti nemůže.

Kontakt: Papežské misijní dílo, nám. Míru 287, 543 01 Vrchlabí

tel. + fax 04328/421108, E-mail: misie@vrchlab.cz

Přečtěte si...

Deissler, Alfons: Chodit s Bohem, Karmel 1999, 119 Kč

Starý zákon je stále pro mnohé jenom takovým úvodem do Nového zákona. Ti, kdo tento názor zastávají, nevyužívají možnosti, kterou jim dává Bůh k oživení a prohloubení víry. Vždyť spisy Starého zákona uznávali jako Písmo sv. Ježíš, Maria a apoštolové. Někteří církevní otcové nemluví o Starém zákonu, ale o Prvním zákonu, což je mnohem výstižnější. Tato kniha chce přispět k tomu, aby se tento názor rozšířil.

Cantalamessa, Raniero: Pozvání na horu Sinaj, Karmel 1999, 139 Kč

Kniha, která má podtitul Duchovní cesta s osobnostmi s osobnostmi dějin, je jakýmsi moderním návodem duchovní cesty k Bohu. Autor přivádí čtenáře hledat na duchovní hoře Sinaj živého Boha. Jsou zde sneseny nejvýznamnější výroky o Bohu ze všech křesťanských tradic. Významné místo je vyhrazeno naslouchání „navrátilcům z hory Sinaj“: prorokům a mystikům, ale též vědcům filozofům a básníkům.

Stöcker, Monika Maria: Dobrodružství velké lásky, Karmel 1999, 99Kč

Autorka nechává formou deníku vyprávět svatou Terezii z Lisieux příběh jejího života.

Sv. Jan od Kříže: Výstup na horu Karmel, Karmel 1999, cena neuvedena

Základní dílo svatého Jana od Kříže v novém, moderním překladu sestry Terezie Brichtové OP vydané péčí otce Vojtěcha od sv. Hedviky OCD.

Lewis, C. S.: Úvahy na Žalmy, Návrat domů 1999, 240 Kč

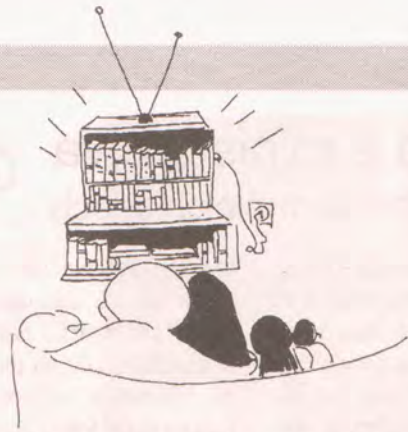
Kniha Lewisových úvah nad vybranými žalmy přináší nový inspirující pohled na knihu Žalmů. Připomíná to, na co mnozí zapomínají: že jde hlavně o poetické vyjádření vztahu mezi člověkem a Bohem. Toto dílo je doporučováno odborníky na Starý zákon jako jeden z nejlepších komentářů ke knize Žalmů.

Scott, John R. W.: Zápas mladé církve, Návrat domů 1999, 240 Kč

Kniha je výkladem a zaslíbeným komentářem jednotlivých kapitol Skutků apoštolů.

Hildebrand, Dietrich von: Trojský kuň v městě Božím, MCM 1999, 144 Kč

Na stránkách této navýsost zajímavé knihy se autor snaží nalézt nejen kořeny údajné krize katolicismu, ukazuje však rovněž, jak správné pochopení víry může pomoci obnovit církev v její svatosti, ke které je povolána. Velice je zajímavý dodatek Nové náboženství Pierra Teilharda de Chardin.

Messori, Vittorio: Případ Opus Dei, Cesta 1998, 197 Kč

Myslím, že nad dílem Opus Dei stále visí nádech spolupráce s režimem generála Franca, jak se u nás za časů minulého režimu psalo; tento způsob informování přetrvává však stále i dnes. Konečně zde máme knihu, kde se můžeme dozvědět plnou pravdu od autora, kterého všichni naši čtenáři znají jako velice hodnověrného. Kniha opravdu stojí za prostudování.

Neumann, Uwe: Augustin, Volvox Globator 1999, 199 Kč

Zajímavě napsaný životopis svatého Augustina s přehledem jeho děl a se seznámením se s jeho učením.

Chtěl bych vás upozornit na několik brožurek. Edice Chvilka klidu vydala dvě knížky P. Petr Piňhy: O růženci a Vánoce, oboje po 20 Kč. Jsou to velmi dobře napsané úvahy na dané téma.

V Týně nad Vltavou vydávají také zajímavé věci. Jejich autorem je tepelský premonstrát P. Hroznata František Janoušek. Věnuje se v nich zejména liturgii. Zatím vyšly: Jak se účastnit liturgie, Zachraňte Vánoce a K oltáři Páně 1.

Pražsko-litomyšlské nakladatelství Paseka zahájilo vydávání Velkých dějin zemí Koruny české. Dílo má obsáhnout 16 svazků. Autorský tým složený z významných českých historiků předkládá nové, obšírné zpracování našich dějin,

jejichž úplné vypsání českému národu dosud chybí. Jednotlivé svazky jsou bohatě ilustrovány, jsou opatřeny rozsáhlým poznámkovým aparátem, četnými přílohami a seznamem pramenů a literatury. Letos by mělo vyjít 7 svazků a cena jednoho se pohybuje kolem 650 Kč.

-mela-

Redakce česko-budějovického časopisu Setkání nabízí:

Cesta, pravda, život: Poslání otce Karla — slovo Boží na vlnách Svobodné Evropy (1980–1995), 423 stran, 59 Kč + poštovné

Kázání mons. Karla Fořta ze všech nedělí a svátků liturgického roku cyklů A, B, C, která proslovil při mších svatých v kostele sv. Štěpána v Mnichově, které vysílalo Rádio Svobodná Evropa.

Kalendář slavení Velkého jubilea, 64 stran, 30 Kč + poštovné

Informace o akcích, které se týkají oslav Velkého jubilea 2000 v Římě a v naší republice včetně doprovodných akcí, fotografie našich i světových významných poutních míst, tablo všech našich biskupů.

Barevná publikace A4 na křídovém papíru.

Objednávky předchozích dvou publikací zasílejte na adresu:

Redakce Setkání, Kanovnická 10, 370 01 České Budějovice; tel./fax: 038-6359481, e-mail: duha@vol.cz

Knihy uvedené v recenzích a anotacích našeho časopisu si můžete zakoupit v prodejně:

Karmelitánské knihkupectví
(Knihkupectví Jonáš)
Mírové náměstí 15
412 01 Litoměřice
Tel./fax: 0416/73 24 58

Mšenská kaplička

Obyvatelé jabloneckého sídliště Mšeno (které bylo dříve samostatnou obcí) si mohli všimnout, že kaplička svaté Anny prochází rekonstrukcí. Zásahu na tom má parta nadšenců, členů „Pánského klubu přátel šachu“. Kaplička dostala novou střechu, dveře a zdivo byly natřeny a okolí kapličky bylo oddrenážováno. V letošním roce se má v rekonstrukci pokračovat a měl by být upraven i vnitřek, který by měl být přístupný návštěvníkům.

Ing. Karel Vogt, Jablonec n. N.

Dobová fotografie kapličky

Moderátorky pořadu *Do života*:
Renata... (nahore) a Danka

Křesťanskou
rozhlasovou stanicí
Ize od 1. srpna 1999
poslouchat také
z vysílače
JEŠTĚ 97,9 FM

Pustíte-li si Radio Proglas v úterý v 19.15 po hlavních zprávách, pak vás čeká pořad „Do života“. Výsledný zvukový záznam vytvářejí nejen pozvaní hosté, ale hlavně moderátorky Renata Bělunková a Dana Holubová.

Do života

Renata a Danko, komu je pořad „Do života“ určen?

My říkáme, že pro všechny mladé duše, ale velice rády bychom vysílaly především pro dvaceti až třicetileté.

Jak si vybíráte hosty do vaší čtyřminutovky?

Někdo nebo něco nás zaujme a řekneme si, že by stálo za to připravit na toto téma pořad. Žijeme uprostřed zajímavých setkání s lidskými příběhy a máme tu šanci je zprostředkovat i jiným. „Do života“ vysíláme už ovšem asi rok a půl, a máme své posluchače, kteří nám také předávají nápady a kontakty. Poslouchají nás dokonce i naši kolegové! Na Radiu Proglas je to jeden z mála pořadů tohoto typu, a tak se naši přátelé spolupracovníci snaží, aby si v „Do života“ poslechli to, co chtějí slyšet. A v poslední době oslovujeme často posluchače přímo z vysílání, aby nám mailovali. Na adresu dozivota@proglas.cz jsme několik námětů dostaly, a některé rozhovory se podle nich už uskutečnily.

O čem zajímavém vaši hosté posluchačům vyprávějí?

V minulých týdnech a měsících jsme docela často mluvili o cizích zemích — o Izraeli, Norsku, Španělsku. Na návštěvu k nám do studia přišla studentka, která se ocitla na stáži v agentuře Epicentrum v Moskvě. Ptaly jsme se na život redaktorů knižního nakladatelství, právníka, ře-

ditele gymnázia. Putovaly jsme s hosty pěšky do Říma nebo si s mladými lidmi povídaly, jak to vypadá při společném životě vidících a nevidomých.

A co hosté ze severních Čech, objevili se také u vás ve studiu?

Těch bylo už několik. Třeba právě Iva s Tomášem, kteří šli pěšky z Litoměřic do Říma, jsou z Ústí nad Labem a z Litvínova.

Koho jste ještě v pořadu „Do života“ nezpovídaly a rády byste si ho pozvaly?

Rády bychom odvysílaly další pořad o soužití s Romy, z pohledu mladých. Ten se snad v příštích týdnech podaří ve spolupráci s olomouckým studiem Radim. Čas od času si zveme do studia „nácitěle“, aby povídali o svém studování a aktivitách. Je to takové osvěžení a snad jich bude mezi našimi hosty přibývat, protože „Do života“ tak ještě víc omládne.

Jaké je vaše přání v souvislosti s pořadem „Do života“?

S blížícím se jarem a létem očekáváme přívalem nové inspirace. (Smích.) A přály bychom si, aby témata byla zajímavá nejen pro nás za mikrofonem, ale také pro konkrétní lidi u přijímače. Aby je lákalo vytočit číslo a hostům položit otázku za sebe samotné. Proto teď dáváme posluchačům možnost zapojit se do rozhovorů telefonicky. Snad ji budou využívat.

Jak slavíme jubileum?

V době, kdy budete mít v ruce toto číslo Zdislavy, budou už dva měsíce jubilejního roku 2000 za námi, takže bychom si mohli položit otázku: „Jak vlastně slavíme toto jubileum?“

V televizi jsme sem tam něco kolem zahájení roku viděli, možná jsme něco slyšeli z rozhlasu či si přečetli v novinách, ale jak my sami toto jubileum slavíme?

Jak je slaví naše diecéze, naše farnost, naše společenství? Traduje se, že r. 1300, kdy začíná historie křesťanských jubilejních (milostivých či svatých) roků, si poutníci doslova vynutili na papeži vyhlášení takového roku. Iniciativa vycházela tedy zdola. Proč by tedy neměla vycházet i dnes? Chceme snad čekat, že někdo pro nás všechno připraví a my se pak budeme rozmýšlet, zda se na tom slavení budeme podílet?

Můžu říci, že asi žádná redakce nemá radost, když jí přicházejí dopisy, jejichž pisatelé se na ni zlobí. Myslím si však, že my bychom uvítali, kdybychom dostali hodně dopisů, kde bychom se dozvíдали, že vlastně nevíme, co vše se za ty první dva měsíce jubilejního roku přihodilo. A kdyby takové dopisy nepřestávaly chodit po celý jubilejní rok.

Vypravme se tedy na jubilejní putování. Možná, že se někteří z vás vydají bě-

hem letošního roku i do Říma či do Svaté země, tak jak to vyžadovala tradice. Nutné to však není. V diecézi máme pět míst, která jsou jubilejními centry a kde lze získat plody jubilejního roku stejně jako v Římě kterýkoliv den v roce. Znáte je? Co kdybyste si předsevzali, že si naplánujete takovou pouť, abyste všech pět během letošního roku (aspoň jednou) navštívili? Zapište si tedy, pokud jste to ještě neudělali, do svého cestovního programu katedrálu sv. Štěpána v Litoměřicích, ba-

ziliky Panny Marie Pomocnice ve Filipově, baziliku sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném, baziliku Panny Marie Bolesné v Bohosudově a klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie v Oseku u Duchcova. A máte námět už na pět krásných poutí, na které budete jistě dlouho vzpomínat. Pokud jsme nezapomněli, tak jsme mohli v našich farnostech v úvodní jubilejní den 31. 12. 1999 děkovat za uplynulý rok, za celé století, za celé tisíciletí a vstoupit do roku 2000 s posláním „Jděte

ve jménu Páně!“ . V lednu jsme mohli se přidat o druhé neděli po Narození Páně (2. 1.) k římskému jubileu dětí. Mohli jsme se zúčastnit pouti ve Filipově (13. 1.) a hlavně intenzivně prožít Týden modliteb za jednotu křesťanů. To vše jsme mohli — a ještě daleko více, protože naší iniciativě se v tomto milostivém létě meze nekladou.

V únoru na Hromnice proběhlo v katedrále sv. Štěpána jubileum zasvěcených osob. Jinak jubilea slavená v Římě nám mohou být podnětem ke slavení i u nás, v našich farnostech, komunitách či společenstvích, abychom se všichni spojili s bratry a sestrami celého světa v jeden proud pokání, radosti a slavení. Jsou to: Jubileum nemocných a zdravotníků (11. 2. — P. Maria Lurdská), jubileum umělců (18. 2. — bl. Fra Angelico), jubileum stálých jáhnů (20. 2. — mohly by slavít především ty farnosti, kde stálí jáhnové působí, či kde by je potřebovali).

Nastínil jsem zde několik podnětů, doufám, že je jich dost. V redakci se už těšíme na dopisy, v nichž nám sdělíte, jak jste tyto podněty zpracovali a přizpůsobili svým podmínkám.

*Dle různých pramenů zpracoval
P. Jan Chmelař*

Termíny bohoslužeb

Jednou z příležitostí, jak získat jubilejní odpustky, je navštívit jeden z pěti chrámů naší diecéze, které byly vyhlášeny v minulém čísle časopisu Zdislava. Nyní přinášíme termíny pravidelných bohoslužeb v těchto chrámech. Protože se jedná o poutní místa, je možné konat zde po dohodě bohoslužby i v jiných termínech.

Katedrála sv. Štěpána v Litoměřicích

Pondělí–pátek	6.00	Sobota	7.30	Neděle	7.30
				(ve šk. roce)	10.00
					18.00

Bazilika minor Bolesné Matky Boží v Bohosudově

Pondělí–pátek	17.30 (Z)	Sobota	17.30 (Z)	Neděle	8.30
	18.30 (L)		18.30 (L)		10.30
+ středa	16.00	dětská			

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Oseku

Pondělí–pátek	9.00	Sobota	9.00	Neděle	10.00
---------------	------	--------	------	--------	-------

Bazilika minor Panny Marie Pomocnice křesťanů ve Filipově

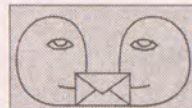
Neděle 10.30

Bazilika minor sv. Vavřince a sv. Zdislavy v Jablonném v Podještědí

Pondělí–pátek	18.00	Sobota	10.00	Neděle	10.00
---------------	-------	--------	-------	--------	-------

Listárna aneb dopisy v koši nekončí

Názory otištěné v této rubrice se nemusejí shodovat se stanovisky redakce.

Přijďte na výstavu!

Radostná nálada a mnoho hostů bylo při zahájení výstavy „Kulturní památky v nekdějším politickém okrese Jablonec v hranicích z roku 1930“, která se konala v „Domě česko-německého porozumění“ v Jablonci-Rýnovicích. K exponátům výstavy patří vedle fotografií nejrůznějších historických objektů — obytných domů, kostelů i továren — také fotografie děkanského kostela Nejsvětějšího Srdce Páně v Jablonci nad Nisou. Výstavu je možno shlédnout v ulici Československé armády 24 v Jablonci nad Nisou do 19. března vždy od středy do soboty od 14 do 17 hodin.

P. Antonín Bratršovský; Dr. Dieter Klein, autor výstavy; 92letý František Rieger, zakladatel „Domu porozumění“; Friedrich Thoma, gen. sekretář společnosti „Smíření potřebuje důvěru“ (foto J. Laurin)

Vážení a milí!

Chtěla bych reagovat na krásný dopis pana Františka Němečka. Líbil se mi celý, ale zvláště mě potěšilo, jak se zastal maminky s dítětem. Také si myslím, že když křesťané mají tvořit společenství, dokonce rodinu, je na místě tolerance k našim nejmenším. Nemůžeme přece hlásat lásku, pokoru, skromnost a další ušlechtilé vlastnosti a v praxi prosazovat pravý opak. Jak by to působilo na starší děti? Ve škole se v hodinách náboženství učí, že je Ježíš miluje, a pak by se ukázalo, že maminka s mladší sestřičkou jsou v kostele nevítané, protože trochu vyrušují.

Napadá mě, že v různých přenostech bohoslužeb v televizi i v rozhlase jsou také slyšet dětské hlasy a nikdo je nenapomíná. Dokonce ani při mši sloužené Svatým otcem!

Nezapomínejme, že i nám se může stát, že budeme nechtěně vyrušovat. Už jste měli někdy takový ten suchý neodbytný kašel? Všimli jste si, když je špatné počasí, že se sejde kašlajících v kostele víc? Napadlo by někoho, že tito kašlající nemají právo účastnit se bohoslužeb?

Přimlouvám se velmi za to, abychom byli skutečně jako rodina. Kde jinde ve světě by mělo být více lásky, když ne mezi námi křesťany?!

Helena Zdislava Nejedlá

„Cti otce svého...“

Nikdo z nás si svého otce nevybral. Naopak jsme se narodili z vůle Boha — Otce, neboť spojil cesty životů našich rodičů.

Dnes je se slovem otec spojena též osoba biskupa i osoba kněze. Ten z vůle otce biskupa do naší farnosti přichází i odchází. Když je mezi námi, můžeme s ním být více či méně spokojeni a nebo nespokojeni. Náš duchovní otec přes kněžské svěcení zůstává člověkem.

Naši předkové měli moudré přísloví: „Není člověk ten, aby se zalíbil lidem všem.“ To však nikoho neopravňuje k tomu, aby bulvárním způsobem znevažoval (psaním malého začátečního písmene jména) duchovního otce. Bůh již ve druhém přikázání chrání své jméno. Možná také proto, abychom měli v úctě jméno našeho otce v rodině či farním společenství. To má být rodinou bratří a sester v Kristu.

Pišme do naší „Zdislavy“. Při svém psaní mějme na paměti slova našeho velikého novináře Karla Čapka, jak je zachytila Olga Scheinpflugová v knize „Český román“: „Víš, já se nikdy nemodlím, ale když píši, často se ohlížím po Pánu Bohu, jestli se mnou souhlasí“.

*Václav a František Němečkoví,
Mladá Boleslav*

Pozvání na vysvěcení opravené kaple v Podolí u Mnichova Hradiště

Už nyní v předstihu sdělujeme všem čtenářům Zdislavy, že v červnu tohoto jubilejního roku otec biskup ThDr. Josef Koukl vysvětlí v Podolí opravenou kapli sv. Cyrila a Metoděje z roku 1912. Po roce 1950 kaple rychle chátrala a stala se nakonec ostudou obce až do generální opravy v roce 1999. Bude vysvěcen také její šedesátikilogramový zvon. Podolí leží pod vrchem Káčov s krásným rozhledem a je vzdáleno asi 3 km od Mnichova Hradiště.

Všichni účastníci slavnosti se sejdou v 10 hodin na okraji obce na místě, které bude později ve Zdislavě upřesněno. Odtud půjde průvod za zpěvu mariánské písně s doprovodem hudby ke kapli vzdále-

né asi 400 metrů. Pořadatelé prosí rodiče, aby děvčátka i chlapce asi do 10 let ustrojili jako družičky a mládence, aby byla slavnost co nejhezčí. Po skončení svěcení bude zábavný program, do něhož se můžete aktivně zapojit i vy všichni, kdo jste ochotni něco zazpívat, zatančit, zahrát na některý hudební nástroj — a to jak sólově, tak ve skupinkách.

V obci bude zajištěno občerstvení i parkování vozidel.

Pořadatelé prosí, zda byste mohli do 31. května napsat na adresu

Oldřich Sedláček

Dolní Kruhy 19

294 13 Mohelnice nad Jizerou,

čím byste mohli přispět do programu, eventuelně jakou částku byste mohli věnovat na úhradu režie, především na hudbu.

Obec Podolí má nádherné okolí, zve-me tedy návštěvnky i k prohlídce Českého ráje.

Další informace v následujících číslech Zdislavy.

Upřímně zve Sdružení přátel podolských pamětí, Jednota Orel v Přepěřích u Turnova a Oldřich Sedláček, kronikář

Chrámový sbor od Svatého Antonína v Liberci

Dojíždět každý týden z Jablonce do Liberce jedenkrát, někdy i dvakrát týdně – jaká síla člověka nutí za každého počasí, ať prší, mrzne, chumelí? Těžko to vysvětlovat člověku, který si raději pustí televizi a sleduje právě začínající americký seriál o 112 dílech.

Byla jsem požádána o malé zamyšlení nad tím, co pro mě znamená toto společenství.

Tak to se musí zažít. Pojdte se mnou na zkoušku. Momentálně zkoušíme na faře, ale v blízké budoucnosti nás čeká prostorný sál. Scházíme se v dosti hojném počtu, i když se nesejdeme pokaždé všichni. Ale ti hlavní aktéři jsou zde vždy. Pan dirigent, pan korepetitor.

Prosím, sedněte si u nás. Až budete odcházet, věřím, že mi dáte za pravdu, že je mezi námi dobře. Na rozdíl od jiných i velkých smíšených sborů nás spojuje něco, co ostatní nemají. Je to velký dar – víra v Boha. Proto se tedy nazýváme chrámový sbor. A tak mezi námi není povýšenost, hašteřivost, nesnášenlivost, závist, lhůstevnost, sobectví.

Před zkouškou je slyšet například: „Jablonečtí, co je u vás nového?“ „Zdeničko, jak to vypadá v Oldřichově Hájí? Hodně sněhu máte, vid?“ „Bořku, slyšel jsi o Mirkovi? Není to prý dobrý. Ano, myslíme na něho v modlitbách.“ „Děvčata, co škola?“ „Ahoj, vítáme tě.“ – To je pozdrav pro dalšího příchozího. „Děkuji všem, kteří se zúčastnili v neděli...“ A tak bych mohla pokračovat.

Jistě vás napadne, kdo za tím vším stojí, kdo za to může, že sbor „přežil“ do dnešních dnů. Tak tedy: Od roku 1960 u dirigentského pultu stojí, usměřuje nás očima, rukama i celým tělem a přitom si ještě stihne zaspívat sólo, náš Bořek – pan inženýr Bohuslav Eliáš. Druhým, stejně důležitým mužem, je neúnavný, obětavý, vždy připravený, také „náš“ Tonda – pan Antonín Rösler. Doprovází nás na zkouškách a věřte, velký požitek z hraní to zrovna není. Musí bedlivě dbát pokynů dirigenta, opakovat stále dokola melodie po jednotlivých hlasech, až konečně můžeme zvolat: „Sláva, sláva, hosana na výsostech! – Umíme!“

Jsme parta lidí se všemi lidskými starostmi, radostmi, těžkostmi. Rádi zpíváme pro potěchu duše své, radost se násobí, zpíváme-li i pro druhé. A je úplně jedno, jestli v Liberci, v Jablonci, Rynolticích, Hrádku nad Nisou, Praze či Varnsdorfu, nebo v Itálii, Švýcarsku, Izraeli,

Rakousku, Kalifornii nebo v Žitavě.

Hudba duchovní naplňuje duši štěstím, pohodou, radostí. Cítíte se, jako byste měli křídla. Žádné chmury – jen cosi božsky lehkého námi prostupuje. Jsme prostě najednou sami chrámem. Slyšíte tu ozvěnu? Je vám také tak? Vybavují se mi líbivé tóny Mozartovy Korunovační mše, dramatická Stabat Mater od Antonína Dvořáka, Verdiho velmi dramatické, hluboce zasahující Requiem, vznešená

Zvolíte-li si za životní přítelkyni hudbu, jistě vás nikdy nezklame.

radostná Missa solemnis in C od W. A. Mozarta, disharmonický Janáčkův Otčenáš a mnoho jiných krásných děl. Ale nemůžeme opomenout ani takové „malíčkosti“, jako jsou Ave Maria, Ave verum, nebo Svatý Václave či Horo krásná.

Jednou za rok uskutečníme vždy poznávací zájezd po památných místech naší vlasti. Také se jednou za rok loučíme ne s pěveckou sezónou, neboť z vlastní iniciativy zpíváme i o prázdninách, ale se starým rokem. Občas rádi změním repertoár při harmonice i cimbálu, to pak znějí lidové písně. A právě pro veselou a energickou povahu našeho dirigenta je náš sbor takový, jaký je.

Dirigent libereckého chrámového sboru pan Bohuslav Eliáš

Každou zkoušku končíme ztišením, zamýšlením či modlitbou před cestou do svých domovů.

Tak takoví jsme my, chrámový sbor od Svatého Antonína v Liberci v roce 2000.

Závěrem bych vám dala malou radu: zvolíte-li si za životní přítelkyni hudbu, jistě vás nikdy nezklame.

Hana Pelcová, Jablonec nad Nisou

Vystoupení sboru na benefičním koncertu v Rakousku